

Anledning gøre følgende Bemærkning: Den Mand, der som Sygekasseinspektør i 1900 affattede denne Skrivelse, nemlig nuværende Arbejdsløshedsinspektør Sørensen, var i sin Tid Medlem af Arbejderforsikringskommissionen af 1885, og som jeg i sin Tid fremhævede, har han utvivlsomt været under Indflydelse af de nationaløkonomiske Teorier, som doceredes under Forhandlingerne den Gang. Det kan derfor være forholdsvis undskyldeligt, at han har ledet det hele ind i den efter min Mening noget forfejlede Retning, at man gaar ud fra, at en Lønarbejders Forhold behøver man ikke at undersøge, han er eo ipso ubemidlet og skal som Følge deraf have Statstilskud. Man maa dog paa den anden Side ikke glemme, at Sygekasseinspektøren dog neppe burde have ladet sig lede, i alt Fald ikke alene lede, af det — hvad skal jeg kalde det? — psykologiske Indtryk, han havde faaet af de Forhandlinger, der var foregaaet i Sygekassekommissionen, men maatte have støttet sig til selve denne Kommissions Betænkning, hvori der udtrykkelig staar, at Hensigten med denne Bestemmelse om Statstilskudet har ikke været at knytte Kasserne til en bestemt „Stand“, men betinge Statens Tiltræden af, at Sygekasserne vedbliver at være, hvad de hidtil har været, en gensidig Forsikring for Smaakaarsfolk. Dette burde dog vel nok have været det ledende Synspunkt. Det er Kommissionens officielle Standpunkt, det Standpunkt, som efter min Mening ogsaa har vist sig at være det rigtige, at medens man med Rette kan knytte en Forsikring som Ulykkesforsikring til selve Lønarbejderbegrebet som saadant, er det, der motiverer Statstilskudet til frivillig Sygeforsikring, dette, at en ubemidlet Mand gør sig den Anstrengelse at sygeforsikre sig selv, ganske uder Hensyn til, om han er Lønarbejder eller ej. Hvis vi altsaa nu kunde komme ud over dette, jeg kunde fristes til at sige Principrytteri, og komme til, at alle Sygekassens Venner virkede sammen paa de reale Betragtningers Grund, vilde jeg unægtelig anse det for et stort Gode. Intet forekommer mig mere kedsommeligt, mere irrationelt, end at et Skib stranded i Havnen. Det vil dog maaske kunne hindres ved, at man samler sig under en Ordning som den, jeg har tilladt mig at antyde under Ændringsforslag Nr. 2.

J. Andersen: Jeg tilraader at stemme for alle de af Flertallet stillede Ændringsforslag, og jeg tror, at naar de bliver ved-

taget sammen med det øvrige Lovforslag, vil vi deraf faa en udmærket god Sygekasselov, en Lov, der vil betyde overordentlig meget for den Del af Befolkningen, for hvem den er bestemt. Forstod jeg det ærede Medlem, der sidst talte, (Schovelin) ret, gjaldt hans sidste Udtalelser dette, at man ikke skal være Principrytter ved Fortolkningen af, hvem der, efter at dette Lovforslag er vedtaget, kan være Medlem af en Sygekasse. Deri giver jeg det ærede Medlem Ret. Hvis man vedtager dette Lovforslag, som det foreligger, er der iselve Loven klart afstukne Grænser for, hvem der kan være Medlemmer, og hvem der ikke kan være Medlemmer, idet § 6 begynder med at sige, at: „Som nydende Medlemmer af en anerkendt Sygekasse kan kun optages ubemidlede Personer af Arbejderklassen og med dem i økonomisk Henseende ligestillede Mænd og Kvinder“. Jeg synes, det er sagt saa klart og godt, som det overhovedet kan siges, og det er da en given Ting, at intet Udvalg, hvordan det end bliver sammensat, vil kunne ændre dette, der er Lovens klare Ord. Jeg maa altsaa tilraade at stemme for Flertallets Ændringsforslag og imod Mindretallets.

Der er imidlertid et Ændringsforslag, jeg ønsker at sige et Par venlige Ord om, og det er Ændringsforslag Nr. 2. Jeg har set noget af det før og er ikke ked af at se det igen, men jeg tror, at som Forholdene ligger, vilde det være fornuftigst at stemme imod det og vedtage § 6, som den er foreslaet af Ministeren og Udvalget. Skulde der saa ske dette, at vi for at komme til en endelig Afgørelse og faa Loven vedtaget maatte gaa til at stemme for dette Ændringsforslag, vilde det ikke ændre Lovens Karakter i en saadan Grad, at jeg skulde have den mindste Smule Betænkelse derved. Men i Øjeblikket maa jeg altsaa tilraade at stemme imod Ændringsforslaget.

Indenrigsministeren (Rode): Betænkningen og de Taler, der er holdte i Dag, godtgør, at der nu er opnaaet Enighed om Sygekasseloven undtagen om 2 Punkter. Spørgsmaalet om Tilskuddet, som i Fjor var Genstand for Strid, strides der ikke om i Aar. Det ærede Medlem, som var Ordfører for Venstre (Jensen-Sønderup), sagde, at denne Enighed ganske vist var opnaaet paa Statskassens Bekostning. Jeg er ikke ganske klar over, hvad Meningen var med dette Udtryk, thi i selve det Forslag, som var forelagt, fremsattes der